

Telegraful

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1858 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:
Un an 600 Lei. — Șase luni 300 Lei. — Trei luni
150 Lei. — Pentru străinătate un an 1000 Lei, —
Pentru America 8 Dolari

Articole și corespondențe
se adresează Redacției Telegraful Român, Sibiu,
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiilor
un ziar petiț 10 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiile
se adresează Administrației ziarului Telegraful
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Despre darul și puterea preoției¹

«Nu fi nebăgător de seamă la darul care
este în tine...»
[I Tim. 4, 14]

I. P. Sf. Stăpâne,
P. C. Părinți și Frați,

Dumnezeu în nemărginita Lui dragoste față de neamul omenesc și cu veșnica Sa providență a acoperit cu blândețe îndărătnica noastră neascultare, a copleșit cu înaltă iertare cumplita noastră greșală, a răspuns cu iubire răutății noastre, a povățuit cu stâlpul de foc al luminii cerești marea noastră rătăcire prin negura veacurilor, a răscumpărat prin suprema și propria Sa jertfă ființa noastră și a salvat din chinurile iadului și din veșnicia morții sufletul cel atât de prețuit de Divinitate. Multă iubire, multă îndurare, multă bunătate și multă grijă a arătat Dumnezeu totdeauna neamului omenesc, pentru mântuirea căruia cerul a vărsat și varsă neconținut potop de har dumnezeesc.

Între tainele sfințitoare, prin care se împărtășește lumii harul cel mântuitor, strălucește ca un diamant ceteresc taina sfântă a preoției, taină ai cărei părtași și purtători suntem și noi cei ce ne-am adunat astăzi în această măreață catedrală.

Prin taina preoției, oameni de mai înainte aleși și chemați sunt trecuți din rândurile mirenilor în rândurile clericilor. Prin punerea mâinilor și rugăciunea episcopului se împărtășește acestor oameni darul cel sfințitor al lui Dumnezeu și puterea preoției și prin aceasta «ființe cari locuiesc pe pământ și aici își săvârșesc felul lor de viață sunt puse să îngrijească de bogățiile cerului și să primească o putere pe care Dumnezeu n'a incredințat-o nici îngerilor, nici arhanghelilor, pentru că nu acestora s'a zis: «Tot ceea ce veți lega pe pământ va fi legat și în ceruri și tot ceea ce veți deslega pe pământ va fi deslegat și în ceruri». Cu alte cuvinte Dumnezeu a probă sus în ceruri ceea ce noi preoții facem în numele Lui jos pe pământ». (Sf. Ioan Gură de aur: «Despre preoție». Cartea III, cap. V).

Prin taina preoției preotul devine însuși serafimul, care vede direct tainele lui Dumnezeu, se apropie de ele, se face părtaș lor, le deține și le săvârșește. Căci noi suntem deținători și ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu (I Cor. 4, 1).

Prin taina preoției noi am devenit stătători înaintea lui Dumnezeu și organe prin care alții sunt puși în legătură cu Creatorul, am devenit cale și povățuitori altora spre Lumina cea adevărată.

Prin taina preoției am devenit heruvimii, cari văd pe Cel ce vede toate și purtători de foc cari țin cărbunele cel viu.

Prin taina preoției noi suntem tronul pe care se odihnește Cel ce

este pretutindeni și veșnic neobosit.

Prin taina preoției noi suntem îngerii cari liturghism jos pe pământ liturghia pe cari îngerii o slujesc sus în ceruri. Căci prin noi cei ce suntem din firea cea smerită și căzută ia loc în lume Cel ce toate le cuprinde și El însuși este necuprins. Prin noi se vede și se pipăie Cel nevăzut, se pricepe Cel neajuns de minte și se împărtășește celor muritori.

Prin taina preoției noastre se face și se arată, se dă și se poartă, se sălășluiește și se îmbracă, se mânia și se împacă, se îmblânzește și se împărtășește Cel ce se împarte pururea și niciodată nu se desparte, Cel ce se mănâncă pururea și niciodată nu se sfârșește.

Prin taina preoției noi cei ce suntem țărăni și lut ne arătăm puteri și stăpâniri. Și chiar mai mult decât atât, pentru că noi prin puterea preoției ne facem ziditorii unei zidiri mai bune și ne facem chiar părinții fiilor lui Dumnezeu și lucrători celor ce sunt dumnezei după dar și păcatului pierzători și izbăvitori de suflete și deslegători de legăturile cele veșnice și descuietorii ușilor raiului și lucrători de lucrurile cele dumnezeiești și chiar lucrători împreună cu Dumnezeu ne arătăm spre mântuirea oamenilor.

Deci noi preoții suntem mântuitori și ziditori de suflete și povățuitori către cer și lumină și viață și părinți și păstori și păzitori, cărora Dumnezeu ne-a dat să avem pe pământ puterea Lui. (Simion Tesalonicianul: «Περὶ ἐρωσώνης». Migne P. G. Tom. 155, p. 956—957).

Deci cu adevărat s'a putut spune că preoția se săvârșește pe pământ dar rangul ei face parte din categoria lucrurilor cerești și că ea e mai presus de regalitate, așa după cum și sufletul este mai presus de trup (Sf. Ioan Gură de aur, op. cit. Cartea III, cap. I și IV).

Ce lucru putea să fie mai minunat decât acesta? Ce bun mai mare, ce dar mai înalt și ce putere mai covârșitoare decât aceasta putea să dea Dumnezeu unor oameni? Căci ce stăpânire este în lume să aibă daruri și puteri mai mari decât noi preoții?..

Lumea întreagă se găsește astăzi la răscrucea cumplită a celor două căi: calea vieții și calea morții. Mie mi se pare că din zilele venirii lui Hristos pe pământ și până astăzi n'a fost nicicând o întunecare mai uriașă a orizonturilor spirituale ale lumii, o demonizare mai totală a ființei umane, o apunere mai tristă a iubirii creștine, o abuzare mai integrală a sentimentelor frumoase, o descălețenire și o expulzare mai sălbatică a lui Dumnezeu din lumea aceasta de-

cât este acum. Căci ateism, socialism materialist, comunism și chiar rasismul exagerat până la aberație nu sunt nimic altceva decât întunecări ale rațiunii și despărțiri totale de Dumnezeu creatorul nostru. Deaceia cultura de atâtea ori milenară și civilizația atât de mult trâmbitată, stau neputincioase, înghesuite în ungherele lumii, în timp ce flăcările infernului ard pretutindeni, sângele se varsă în valuri, operele de artă, în care s'a cristalizat toată truda și toată jertfa atâtor generații trecute, se distrug cu o plăcere sadică și lipsa și foamea și ura și moartea cea mai grozavă își întind pretutindeni nebiruita lor împărăție.

Lumea de astăzi în nebunia ei și a pierdut frâna opririlor la timp și deaceia ea coboară vertiginos și amețitor în prăpastii înfiorătoare.

În fața acestei realități triste noi preoții trebuie să fim cei dintâi, care să știm și să credem că încetarea uraganului și înseninarea zărilor nu pot fi aduse nici acum și niciodată de către invingibilele armate ale secutarelor împărății lumești. Nu oștile fără de număr, nici armele cele mai moderne, nici dictaturile cele mai puternice, nici democrațiile laudăroase, nici recoltele mănoase și nici geniilele teorii și savantele tratate de economie politică vor fi în stare să biruiască răul, care stăpânește azi lumea și să aducă dreptatea și iubirea și îndestularea și pacea și lumea cea nouă, după care însetează atât de mult sbuciumatul nostru suflet. Nu, de o mie de ori nu!

Lumea cea nouă a dreptății și a iubirii frățești nu răsară din adâncurile pământului și nu se înfiripă din iscodirile viclene și pofticioase ale omului păcătos.

Lumea cea nouă a dreptății adevărate, a iubirii curate și a păcii durabile nu se poate realiza decât prin pogorirea cerului, decât din harul și din binecuvântările lui Dumnezeu, date prin Biserica Sa, prin sfințele taine și în special prin preoția noastră.

Răul din lume e mare, dar puterea preoției noastre e și mai mare! Și cu această putere extraordinară noi putem să biruim în orice clipă tot răul și chiar lumea întreagă. De altfel Mântuitorul ne-a spus în chip pozitiv: «Îndrăzniți, eu am biruit lumea!»

În fața răului care ne înfruntă sfidător, în fața dușmanilor preoției noastre și a lui Dumnezeu, în fața atâtor curente vrăjmașe creștinismului și Bisericii, în fața zidurilor și întăriturilor care s'au ridicat în lume ca să oprească propovăduirea noastră, noi să ne gândim că zidurile puternice ale cetății Ierihonului s'au prăbușit și cetatea însăși a căzut, când preoții Testamentului Vechiu au sunat cu putere sfântă din trâmbițele lor.

În fața tuturor greutăților și dușmăniilor de astăzi noi să ne gândim la minunea extraordinară că doisprezece Apostoli, doisprezece oameni săraci și simpli au fost în stare, cu darul preoții lor, să lupte și să biru-

iască «neînfrânta împietrire a inimii Iudeilor, iscoditoarea înțelepciune a Elinilor și înfricoșătoarea putere a Romanilor». (Ilie Miniat: «Didahii», p. 272). Doisprezece oameni de rând au fost în stare — cu darul și ajutorul primit dela Iisus Hristos — să înfrângă religii seculare, să iufunde filosofii îngâmfate și să doboare împărății ce păreau nebiruite!

Adevăr peste veacuri rămân cuvintele sfântului Vasile cel Mare că nici iepurele nu se teme atât de mult de tunetul cerului precum se teme diavolul de propovăduirea noastră și de puterea preoției noastre.

Să fiți pe deplin încrezători în darurile cu cari ne-a împodobit Mântuitorul Hristos, să îndrăzniți fără nici o teamă și mobilizând în slujba lui Dumnezeu toate puterile sufletului și ale trupului și punând în lucrare întreg zelul ființei noastre, să fim noi preoții de astăzi, prin darul și ajutorul Domnului nostru Iisus Hristos, începătorii realizării lumii celei noi.

Vă rog deci Prea Cucernici Părinți și Frați să nu fiți nebăgători de seamă la darul care este în voi, dar cu care puteți să biruiți prin muncă și zel sfânt toate obstacolele și toate vrăjmașiile și puteți să supuneți din nou lumea împăratului împăraților, Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, căruia l-se cuvine toată mărirea, toată cinstea și toată închinarea, acum și în vecii vecilor amin.

Prot. SP. CÂNDEA

Din alte eparhii. — În organul diecezel Caransebeșului, «F. D.» din 15 I. c. se arată drumul parcurs recent, în misiuni canonice, de către P. S. Sa episcopul Veniamin: «Înțeleptul cunoscător al administrației și al problemelor mari bisericești». P. S. Sa a inspectat, în zilele de 28 Octombrie — 8 Noembrie a. c., peste 20 de parohii din eparhie, uneori pe drumuri grele de străbătut. Pretutindeni a revărsat credincioșilor speranțe nouă și a dat preoțimii îndrumări în misiunea ei de astăzi, încurajând pe cei slabi și dojenind pe cei neglijenți. Inspecțiile arhiericești au lăsat după sine o bună primenire, sufletească pentru popor și pentru fiecare slujitor al altarului.

Nr. 12,002/1942.

Comunicare

Se aduce la cunoștință că, erezii preotului Laurențiu Vintilă dela parohia Cuștelnic, decedat la 19 Octombrie 1942, în baza §-ului 5 din regulamentul fondului de ajutorare preoțesc au ridicat dela Cassa Arhidiecezană din Sibiu, ajutorul preoțesc statutar, în sumă de Lei 30,000.

Sibiu, din ședința secției economice, a Consiliului arhiepiscopesc, ținută la 13 Noembrie 1942.

Consiliul Arhiepiscopesc

¹ Cuvânt rostit în catedrala din Sibiu la adunarea «Asociației clericului „Andrei Șaguna” din 12 Noembrie a. c.

Mila Creștină

V (2)

4. *A mângăia pe cei întristați.* Omul a fost creat pentru bucurie și de aceea însetează după ea. Bucuria îi luminează și transfigurează ființa, iar tristețea i-o întunecă și i-o împovărează. Dea ne gândim când vântoarea vieții îl aruncă în durere adâncă, el se năruie dacă nu i se ivește de undeva cel puțin o cât de palidă și efemeră geană de lumină a bucuriei, care se cheamă mângăiere.

«A mângăia» nu înseamnă încercarea slabă de a înducea pe un întristat să aibă încredere că năcazul său nu-i propriu zis atât de mare; aceasta nu numai că nu e mângăiere, ci-i o impertinență condamnată față de durerea veritabilă. Nu este mângăiere nici răscolirea în rană, pentru a arăta cât de mare-i durerea și cât de eroic o poartă respectivul.

Dumnezeu ne mângăie; Sf. Duh — pe care Mântuitorul însuși l-a numit «Mângăietorul» — picură mângăiere reconfortantă în potirul sufletelor noastre, oricâteori acestea gem sub povara întristării. La rândul nostru, și noi trebuie să mângăiem pe cei ce sunt întristați, cu mângăierea pe care o primim dela Dumnezeu. Că omul este în stare — dacă vrea — să facă aceasta față de semenul său.

Când mângăiem pe cineva, suferința rămâne, însă un răstimp scurt ea nu mai doare; chinul nu-i șters, ci numai lacrimile și o clipă biruiește surâsul; de spun în fața întristatului și trebuie să fie străbătut, însă o oră el poate sta la umbră ca s'adune puteri pentru cea mai apropiată postată. Intunecimea îl apasă și nu știe cât va dura, dar mângăierea îl luminează ca o lumânare frățască și el știe atunci că această licărire este făgăduința, că intunecimea nu-i propriul vieții sale și nici permanentul acesteia, ci ea va trece și ceea ce urmează este lumina, în care experiem prezența lui Dumnezeu, care șterge toate lacrimile din ochii noștri și nu va mai fi nici moarte, nici suferință, nici vaiet și nici chin!

Aceasta-i adevărata mângăiere; ace sta-i rostul și roadele ei binecuvântate!

În aparență slabă și neputincioasă, mângăierea este nebiruită. Ea vine și trece repede ca o suflare de vânt și ca o rază de soare. Însă din aceste clipe trăiește cel greu încercat, dela una alta: Pauzele sgârcite ale mângăierii sunt ca niște stâlpi de pod peste care se clădește bolta cea mare care duce până la țărnul veșniciei.

În cele mai multe rapoarte despre sinucideri stă scris: «într-o clipă nesupravegheată...». Aceasta i așa zisul «punct mort», în care ajutorul eficace, aproape exclusiv, este mângăierea. Ingerul mântuitor al milosteniei, care vine în atari ore, în care se pare că diavolul are drum liber, nu trebuie absolut deloc să poarte o cruce vizibilă în mână. Uneori el se ascunde la intru, invitare la cinematograf, la teatru, la plimbare, într-o scrisoare. Mijloace sunt multe și ușor de găsit; *principalul este să asistăm și protejăm pe cel ce suferă, până ce trece peste ora întunecimii.*

În împrejurări tragice și desperate, mângăierea-i mai de preț decât orice alt ajutor: «Sunt mărturie de purtare de grijă și de bunvoință, care au mai multă înrăuire și sunt cu adevărat mai de folos decât toate darurile. Câți nenorociți, câți bolnavi au mai multă nevoie de mângăiere, decât de ajutoare. Câți năpăstuiți, pentru cari ocrotirea nu slujește mai mult decât banii!» (J. J. Rousseau).

5. *A suferi cu răbdare orice nemulțumire ne-ar veni dela semenii noștri.* Nemulțumirile pricinuite de semenii noștri aparțin la micile plăgi inevitabile ale vieții acesteia, ca și vremii urată, mângăiere necuște, tânărului sau prafului ș. a. Pe acestea trebuie să le suferim cu răbdare în diferite chipuri.

Nu este atitudine creștină aceea care socotește pe semenii noștri ce ne produc nemulțumiri ca pe niște paraziți, cu care trebuie să întreținem relații cât mai reduse, punându-le în vedere că ei există pentru noi numai în relațiile strict oficiale și deci peste acest cerc să nu aibă pretenții.

Tocmai unde încetează întinderea acestor relații, începe opera milostivirii. Omul milostiv îi răbdă sincer și bucuros din milă, din dragoste. El știe că toți îi îndepărtează împingându-i în lături și aceasta o doare, pentru că și aceștia sunt oameni, chiar dacă-s supărători pentru semenii lor. De aceea le acordă acces în casa sa și'n cercul familiei sale, precum și drept de oaspeți în timpul său scump sau în orele sale libere.

Multe calități trebuie să aibă cineva, pentru a se purta în felul acesta: Obiectivitate și dreptate, care cunoaște cât sunt aceștia de puțin vinovați și cât sunt de nenorocit condiționate adeseori chiar însușirile, prin care ei ne cad pe nervi și ofensează gustul nostru; dreptate și bunăvoință, care știe și vrea să deosebească greșelile veritabile și de caracter păcătos de cele inerente sau datorite unei creșteri rele, care îi fac pe nesimpaticii noștri respingători. De multe ori oamenii răi și periculoși pot fi încântători și ne seduc, pe când aceștia sunt — oricât de cumsecade și cuvioși ar fi — fără farmec, plictisitori, neghiobi sau grosolani; le lipsește tactul, curajul, fantazia, aptitudinea de a se adapta și manierele.

Observând toate acestea, cel îndurător vede totodată și timiditatea, piedicile, neajutorarea și disperarea lor. El știe că adevărații oameni sunt încarcerăți creșterii lor rele și de aceea cercetează pe cei prinși, îi acceptă așa cum sunt. Pentru că el observă cu o privire justă și virtuțile lor, oricât ar fi ele de neînsemnate și de simple, le laudă cu căldură și sincer și-i pune în lumină adevărata în fața altora.

Mai este nevoie într-o atare atitudine și de *humor*, acel binecuvântat dar dumnezeesc care știe să stabilească cumpăna dreaptă între ceea ce este ușor și greu. Nu mai puțin necesară este *abnegația*, pentru a învinge constant pornirea spre nămdăvie și comoditate, care admite numai ceea ce-i cunoscut de mult, obișnuit sau — cu cea mai mare preferință — felul propriu, pentru că este așa de obositor a primi pe străini, a-i aprecia și transforma. Totodată trebuie o mare *stăpânire de sine*, singură'n stare să nască și susțină politețea deplină, care-i poate cea mai plăcută formă a răbdării; cea politețea care dobândește iubirea, a lungă dușmănia și ferește de ură. Desigur, mai e nevoie de siguranță, libertate lăuntrică și larghețe.

Iată, aceasta-i adevărata atitudine creștină față de nemulțumirile cauzate de semenii.

Impotriva ei se îndreaptă obiecțiunea, că cel ce depune atâta trudă în direcția aceasta, nu câștigă nimic pentru el. Dar..., dragostea adevărată nu caută ale sale, ci ale altora. Poate, cel ce practică o așa atitudine, nu vrea să câștige nimic determinat, El e condus de principii evanghelice: «Celui ce-ți cere dăi, și celui care-ți

ia al tău, nu-i cere nimic». El nu-și oferă ajutorul său spiritual, însă cunoștința lui știu că este totdeauna gata și stă la dispoziție fără pretențe și subterfugii. În rest, lui îi este de ajuns să fie bun cu acești oameni, altceva nimic. El le face prieteni, îi lasă să-și facă prieteni și-i vesel cu ei până la sburdălnicie.

A purta nemulțumirile pricinuite nouă de alții, este unul din jertfele cele mai neînsemnate, care cade însă greu asupra sufletelor noastre mici, pentru că suntem comozi, pretențioși și nerăbdători.

De fapt, în purtarea nemulțumirilor ce vin dela alții, trebuie în primul rând și mai mult decât orice altceva, răbdare. Nici-o concepție din lume nu recomandă atâta răbdare ca creștinismul. Ea-și găsește expresie clasică în biblicul: «Cine va răbda până la sfârșit, acela se va mântui», a cărui sferă cuprinde și răbdarea în purtarea neajunsurilor ce ne vin dela alții. «Oamenii să aibă — spune Sf. François de Sales — răbdare unii față de alții. Cei mai bravi sunt cei cari îndură mai bine cusururile apropielului».

6. *A ierta pe cei ce ne greșesc.* Temelia oricărei iertări creștine este mila. Dumnezeu ne-a iertat din milă. Când ne gândim la faptul că Dumnezeu ne-a iertat păcatele noastre, cugetarea ne duce în mod firesc spontan la concluzia că și noi trebuie să iertăm greșelile semenilor noștri. În Sfânta Scriptură iertarea divină și cea umană sunt mereu intim legate una de alta. Expresia culminantă a acestei realități este cuprinsă în rugăciunea domnească: «Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelile noastre». Noi înșine condiționăm iertarea noastră de către Dumnezeu de iertarea din partea noastră a greșelilor semenilor noștri; cum mântuirea noastră-i necugetabilă fără iertarea fărădelegilor noastre de către Dumnezeu, înseamnă că noi înșine condiționăm mântuirea noastră de iertarea pe care o acordăm semenilor noștri. De aceea trebuie să iertăm pentru că de aceasta depinde propria noastră mântuire! Și tot deaceia Sf. Scriptură e așa de clară și stăruitoare în această privință, încât socotim de prisos a mai induce citate dintr'ansa.

Adevărata iertare poate țâșni numai dintr-o inimă creștină, iubitoare și îndurătoare. «Grație în fața dreptului», în sens de «amnistie», îngăduință ca dovadă a puterii celui puternic, este ceva similar cu generozitatea sau deriva în urma bogăției. Iertarea din dragoste față de cei iubiți, iertarea neobosită a mamei și a tatălui față de copiii lor iubiți care greșesc, este naturală inimii ca și compătimitatea; de aceea trebuie s'o distingem de iertarea pe care o acordăm străinilor. Pe aceasta din urmă o poate practica numai o îndurare adevărată, și-i așa de rar și de greu înfăptuită, din pricina că omul natural e mereu aplecat s'o socotească drept o slăbiciune și o rușine, care trebuie tratată cu dispreț.

Este adevărat, multe răni se închid dela sine, căci timpul face ca pizma, amărăciunea și chiar ura să moară, amărăciunea de iarbă. Omul poate să piardă simțământul nedreptății suferite, pentru că a trecut peste starea sufletească ce l-a făcut să simtă un cuvânt al altuia ca ofensă, pentru că o impresie sau înțelegere greșită s'a spusurat între timp, ori pentru că impuritatea care făcea rănirea posibilă, a încetat. «Și a pierdut ascuțitul» sau «Acest om nu mă mai poate insulta» — spunem adeseori. Deci și mândria și disprețul pot să producă o indiferență veritabilă față de ofensa trecută. Însă aceasta nu-i iertare.

Iubirea așa zisă «umană», din vremea noastră scuză numai, dar nu

și iartă. Ea scuză numai ceea ce socotește că nu-i o nedreptate reală față de ea; în schimb lovește cu sete de răzbunare ceea ce socotește că a tulburat-o și nedreptățit-o. Câtă fățărnicie se ascunde sub această «blăndețe» care «închide ochii» peste neplăcerea cauzată de altul, dar n'o iartă!..

Pentru a ierta cu adevărat, este nevoie de mult mai mult decât un zâmbet semnificativ și o clipire din ochi peste cel ce ne-a «deranjat».

Iertarea adevărată înseamnă a renunța cu dragă inimă la dreptul celui ai de a dispune asupra vinei celui ce-ți-a greșit, în fața lui Dumnezeu. *E iubirea de frate în flacăra dogoritoare a iubirii de frate.* Ea nu războiește oarecum negativă de renunț la un drept, ci mai ales acțiunea pozitivă de iubire și milă, care vrea să înlăture obstacolele care stau în calea mântuirii: în cazul acesta vina, care-i piedică pentru izbăvire de către Dumnezeu.

Evident, numai Dumnezeu poate nimici păcatul atunci când iartă, numai El îl înlătură real. Iertarea omului nu-i creatoare, ea nu poate nimici vina străină, ea n'o poate atinge întrucât stă între Dumnezeu și făptuitor. Totuși iertarea lui Dumnezeu schimbă real situația, pentru că i-o ușurează. Cine iartă, spune lui Dumnezeu: «Vina, pentru care Tu vrei să-i ceri acestuia socoteală, nu mai există întrucât mă privește pe mine»; iar celui ce i-a greșit: «Socoteala ta dintre Dumnezeu și tine e treaba ta; dar socoteala pe care o am eu în fața lui Dumnezeu împotriva ta, e nimicită. Eu am retras pâră din fața lui Dumnezeu însuși. Dreptatea Lui nu mai are nimic a face cu tine, din partea mea».

La iertarea fără margini pe care ne-o acordă Dumnezeu, trebuie să răspundem cu iertare față de semenii noștri. Creatorul fiind absolut, iar el relativ, omul nu putea nicicum să aducă lui Dumnezeu satisfacție deplină pentru grava ofensă ce l-a pricinuit prin căderea în păcat. Dacă s'ar fi lăsat condus numai de legile dreptății, Dumnezeu nu ne-ar fi iertat. Însă El îmbină în mod tainic și armonios — în ființa Sa — dreptatea cu iubirea. Această iubire L-a făcut să se aplece îndurător și iertător peste păcatele noastre; nu numai peste păcatul strămoșesc, ci peste toate păcatele noastre, pentru că oricât am expia — prin căință — din greșelile noastre față de Dumnezeu și față de oameni, rămâne mereu un rest pe care nu-l putem împlini; pe acesta îl lichidează numai mila iertătoare a lui Dumnezeu. De aceea la neîntrerupta acțiunii divine, de conversie a păcatelor noastre, trebuie să răspundem cu iertarea semenilor noștri oricâteori ne greșesc.

Dacă cel ce ne-a greșit nu se căește, să-l stimulăm și să-l îndreptăm noi spre aceasta. Dacă ofensa sau greșala semenului nostru față de noi este așa de gravă și de grea, încât ne este cu neputință s'o iertăm, — atunci s'o lăsăm pe seama lui Dumnezeu s'o judece El. Gestul acesta nu poate fi înfierat ca o aruncare a păcatosului în brațele mâinii veșnice a lui Dumnezeu; el este în fond cea mai mică treaptă a iertării. Căci Dumnezeu nu-i numai drept și atotputernic, ci și milostiv și aplecat să ierte pe acela pe care-l iubește nu mai puțin decât noi. Ca element de lămurire și aplecare spre îndurare în atari cazuri, inducem — ca răspuns la eventuala obiectivitate a asemenea iertare o blăduire răului — minunata sesizare a fericitului Augustin: «Tu nu iubești în el (adecă în păcătos) ceea ce este, ci ceea ce dorești să fie... În felul acesta ne iubește și Dumnezeu pe noi păcătoși». Indemn spre iertare este și trebuie să fie întotdeauna și sublimitatea și frumusețea gestului

iertării: «Niciodată omul nu este așa de frumos, ca atunci când se roagă de iertare, sau când iartă el însuși», (Jean Paul).

7. *A ne ruga pentru cei morți*: Temeiul rugăciunii pentru cei morți este același cu al rugăciunii pentru aproapele în general. De aceea nu-i nevoie să mai stăruim asupra lui.

Noi trebuie să practicăm cu osândă această rugăciune, fără a ne crampona în «dificultățile dogmatice» ale ei. Rugăciunea pentru cei morți (deci pentru toți morții în general și nu numai pentru cei păcătoși!) este expresia vie și pregnantă a iubirii frățești care unește — ca un curent electric. — Biserica luptătoare cu cea triumfătoare, ca pe unele ce-s părți constitutive ale trupului mistic al lui Hristos, care este Biserica în general. Fără a ne întreba, care-i modul și esența folosului ce rezultă din ele pentru ei, noi ne rugăm pentru morți din dragoste și cu nădejdea legitimă și firească, că dacă rugăciunile noastre folosesc celor vii, folosesc și celor morți. Așa concepe și practică duhul ortodox rugăciunile pentru morți: Ca o expresie și mărturie vie a comunității desăvârșite și vii de iubire dintre cei de aici și cei de dincolo.

Spre rostirea lor cu căldură să ne miște și înduplece și uitarea — înspăimântătoarea uitare! — ce se așterne de cele mai multe ori asupra mormintelor proaspăt închise. De fapt, nu arareori morții sunt lăsați în grija exclusivă a lui Dumnezeu, de a cărui dragoste noi abuzăm așa de mult!.. Viața-i așa de grea, trebuințele ei sunt așa de mari, necazurile sunt așa de istovitoare, încât nu ne ajung pentru nici pentru noi, necum și pentru morți, — aceasta-i logica și scuza cu care credem că ne putem furișa din fața obligației de a ne ruga pentru cei morți.

Numai Biserica n'a uitat deloc pe morți, ci mereu își aduce aminte de ei și se roagă pentru ei și niciodată n'a declinat dela sine povara responsabilității și pentru cei dispăruți dintre noi. E chiar impresionantă grija cu care Biserica aduce, la fiecare sf. Liturghie, Jerifa cea fără de sânge pentru toți răposaii, fără deosebire.

Nu este aceasta un indiciu, că numai atunci suntem mădulare vrednice și adevărate ale ei, dacă ne rugăm și pentru cei morți?!

Preot Dr. CORNELIU SÂRBU

Fapte și experiențe din războiul sfânt

Va birui credința

Cu cât se vor cunoaște mai de aproape și mai amănunțit stările sub raportul religios din Rusia, care a stat vreme de un sfert de veac sub stăpânire anticreștină și bolșevică, se va putea constata cât de mare a fost puterea credinței în Hristos. Da, cine a colindat prin stepele rusești fără de sfârșit, și-a putut da seama că forța tainică a credinței a lucrat acolo ca o semănătură binecuvântată, care deși îngropată de regimul vrăjmaș în brazda prigoanei celei mai acerbe, a lucrat și a crescut „precum omul nu știe”, iar roadele se văd încă de pe acum. Dar în afară de ocrotirea cerească, în afară de neizbândă sovieticilor de-a smulge pe Dumnezeu din inima poporului rus, martorii oculari au mai putut constata la fața locului și faptele de mai jos.

Rusia, pravoslavnică Rusie a Țarilor, număra în 1917, la declanșarea revoluției comuniste, peste 200 de mii de clerici, dintre aceștia 118 mi de preoți de mir, iar 94 de mii călugări și călugărițe; o armată duhovnicească de proporții neobișnuite.

Persecuțiunile pornite împotriva Bisericii au lovit crunt și pe slujitorii ei; dar precum din cele peste 100 mii biserici, au mai rămas în picioare mii de locașuri sfinte, așa și din preoți, fost-au mulți martirizați, batjocoriți și trimiși în Siberia, dar au mai rămas și pe loc, încât nu a fost provincie mare a Rusiei, unde să nu fi rămas mai mulți slujitori al altarului, cari săvârșeau actele de căpetenie din viața duhovnicească a credincioșilor. Cât am umblat eu, n'am aflat nebotezați copii dela 5 ani în sus. Toți pe care-i întâlneam mărturiseau c'au fost botezați. Se alcătuiseră preoți pelerini, cari circulau pe ascuns sau pe față din sat în sat și botezau copii, prohodau pe morți și binecuvântau casele credincioșilor. Când sosia un astfel de preot într-o localitate, svonul se lătea în toate părțile și tacit locuitorii și-adeuceau copiii, mici de câteva luni, alții de câțiva ani, dar se botezau toți. Se săvârșea și sf. Liturghie și cei credincioși se împărtășeau cu sfintele taine.

Firește, să nu-și închipe cineva, că acest lucru se petrecea la intervale de timp regulate și în fiecare regiune. Remarcăm însă că în multe părți lucrul s'a petrecut astfel și vedem în aceasta o biruință a credinței. Mulți din acești preoți pelerini descoperiți fiind de autoritatea sovietică, erau duși înaintea tribunalului, declarați ca dușmani ai statului comunist și în felul acesta osândiți deportării sau excutați.

În împărăția sovietică au existat însă și organizații bisericesti, cari au reușit să se mențină cu toată legislația diabolică a bolșevicilor.

„Serghienii”

Au fost numiți așa credincioșii bisericii patriarhale, dela mitropolitul Serghie, unul din urmașii patriarhului Tihon, care până în 1925 a ținut sus cu vrednicie steagul credinței Pravoslavnice. În legătură cu activitatea bisericii patriarhale, revista „Transnistria Creștină” Anul I, Nr. 2/1942, dă interesante amănunte:

„În anul 1934, Biserica Patriarhală cuprindea 43 eparhii, din care 22 cu episcopi sufragani. Episcopii sunt supuși direct patriarhului, protopopii dau ascultare episcopilor... Credincioșii și preoții înaintează cereri și plângeri pe cale ierarhică. Mulți episcopi, preoți și credincioși au fost omorâți sau au murit de munci istovitoare în tundrele siberiene sau săpând la canale. Cei deportați după un număr de ani, se întorceau din surghiun și erau întrebuințați ca paznici de noapte, portari, vâcari, clobani etc. Cu toată această prigoană vrăjmașă, afară de mitropolitul Serghie, locțiitor al scaunului patriarhal, în 1937, mai lucrau în Rusia centrală cu succes, răspândind lumina lui Hristos, arhiepiscopul Pitirim, episcopul Serghie, protopopul Lebedev și alții.

Biserica „vie”

Ca să slăbească influința bisericii patriarhale asupra poporului, sovieticii au pus la cale o organizație bisericască după gustul lor. În felul acesta s'a născut biserica „vie”. Episcopul Evdochim s'a făcut coadă de topor în mâna comunistilor, a recunoscut stăpânirea lor ca lăsată de Dumnezeu, a convocat soboară, rânduit episcopi și preoți, a adus sentință de ceterisire a patriarhului Tihon, făcând întru totul jocul sovieticilor. Patriarhul Tihon a avut curajul în Ianuarie 1918. să anatemizeze stăpânirea comunistă și să îndemne pe credincioși să lupte împotriva ei. Conducătorii bisericii „vii”, au ridicat această anatemă.

Sprijiniți de regim, ei nu s'au bucurat de încrederea poporului, care a simțit trădarea. Biserica vie număra în 1925, 17 mii parohii cu totația preoți, iar în 1938 numărul parohiilor s'a redus la 2800, grație curentului puternic în folosul Bisericii patriarhale. La această risipire au contribuit episcopii și preoții bisericii „vii”, cari duceau o viață scandaloasă. De ex. Mitropolitul Al. Vendenski a fost căsătorit de 4 ori.

P. S. S. Episcopul Nicolae Colan în vizită canonică în Valea-Bârgăului

Sâmbătă în 24 Octomvrie 1942 P. S. Sa Nicolae Colan, episcopul ortodox român al Ardealului de Nord, însoțit de P. C. Sa Dr. L. Munteanu, rectorul Academiei Teologice din Cluj și arhidiaconul V. Bogdan, a părăsit orașul Alba-Iulia, pentru a duce învățătură creștinească, mântuitoare de suflete, credincioșilor din frunțoasele parohii ale protopopiatului Bistrița.

Misiunea și-a început-o la răscrucea drumurilor dintre Caila și Blăjenii de jos, unde a fost întâmpinat de mult popor din comunele sus amintite, în frunte cu intelectualii români ai comunei. În cuvintele cu care l-au primit, se vedea toată dragostea nefățărită față de capul toată dragostea coborând în mijlocul lor. Aceleiaș bucurii a revederii după 6 ani cu fiii săi spirituali i-a dat expresie și înaltul lerarh în cele câteva cuvinte de răspuns.

La intrarea în comuna Caila este întâmpinat de un banderiu de călărești. La ușa bisericii în sunetul clopotelor, un sobor de preoți cu protopopul tractual Victor Mureșan iese întru întâmpinare. Preotul local Teodor Ciuruș, un vrednic slujitor al altarului, rostește urarea de bun sosie.

În biserica spațioasă și frumoasă împodobită, plină de mulțimea credincioșilor se servește vecernia. Au venit la praznic mulți credincioși din comunele vecine. A impresionat mult faptul, că un mănunchi de intelectuali, ca Dr. Lazar, Dr. Dan, Dr. Maghiaru au venit din Bistrița să-și întâmpie lerarhul.

În predica de după vecernie P. S. Sa stăruie asupra adâncului cuprins al ecteniei liturgice: „Pentru pacea a toată lumea, pentru bunăstarea sfințelor lui Dumnezeu bisericii și pentru unirea tuturor. Domnului să ne rugăm”. Ne rugăm pentru pacea din lume, Dumnezeu

Au mai existat și alte grupări bisericesti; bolșevicii le-au încurajat pe toate, având o singură țință slăbirea credinței prin abaterea credincioșilor dela biserica tihoniană care era într'adevăr pe linia pravoslavnică. Precizăm însă că mulți din preoții bisericii „vii” și-au făcut totuși datoria, ha unii din ei cu toate că erau socotiți „oficiali”, poliția sovietică nu i-a putut răbda și în felul acesta au avut de suferit pentru credință.

Datoria cea mare

Văzând poporul rus, atât de dornic după lucrurile credinței, mi-am zis de multe ori: Precum s'a pornit războiul sfânt pentru curmarea comunismului, așa trebuie pornită o cruciadă duhovnicească pentru reîntronarea ortodoxiei în Rusia. Ca cea mai mare țară ortodoxă, România prin Biserica ei dominantă ar trebui să ia inițiativa reorganizării Bisericii, dacă nu în toată Rusia, cel puțin în Ucraina. O experiență oarecare cu frumoase rezultate am făcut în Transnistria. Acum 300 de ani un mare lerarh român Petru Movilă, prin îndreptarul de învățătură a isbăvit lumea pravoslavnică de primejdia calvinismului.

Astăzi Biserica noastră e chemată să-și ajute sora mai mare de-a ieși din ceasul greu de acum. Precum s'a făcut în Transnistria așa să se utilizeze și în Ucraina preoții serghieni, la fel și cei din biserica „vie” după ce vor fi făcut ispășire. Să se trimită dela noi câțiva ierarhi și preoți luminați pentru a închea organizația bisericască pregătind în felul acesta primăvara credinței în sufletul abătut pentru o vreme al poporului pravoslavnic.

Credința va birui! De aceasta nu ne indoim. Poporul se întoarce, se trezește la credință. Am văzut acest lucru la fața locului. Vom culege însă o mare mângâiere sufletească, dacă Biserica noastră printr'un misionarism bine organizat, va ajuta ca biruința credinței ortodoxe să vină cu un ceas mai de vreme în Rusia.

Preot Gh. Secaș

să se îndure de suferința omenească, apropiind din nou pe oameni, împacând neamurile, uscând lacrimile, descrescând frunțile, readucând bucuria vieții. Ne rugăm pentru bunăstarea bisericilor, nu atât a bisericilor case de închinăciune, ci a Bisericii celei vii, adică a credincioșilor. Pavel Apostolul spune că credincioșii sunt Biserica cea vie a lui Hristos. Ori, bunăstarea Bisericii celei vii înseamnă credință și dragoste adâncă față Hristos și învățatura Lui mântuitoare.

Ca încheere practică constată că dragostea ce l s'a arătat din partea credincioșilor, dragostea cu care au alergat la biserica, îi sunt o garanție despre bunăstarea bisericii celei vii din Caila, bunăstare care o dorește tot mai înfloritoare, tot mai adâncă. În această bunăstare credincioșii pot privi cu încredere înainte.

Plecând din Caila în drum spre Bistrița P. S. Sa se oprește pentru câteva clipe în Blăjenii de sus, la casa părintească a I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae, unde se întreține cu surorile și fratele I. P. S. Sale, preotul Iuliu Bălan.

A doua zi la ora 9 sosește din Bistrița în parohia Șimonești, pentru a târnosi biserica renovată.

Aceeaș primire sărbătorească a călăreșilor, la câțiva kilometri de sat. La intrare tineretul, copiii de școală, și primarul satului îi urează bun venit. Carul cu 6 boi împodobit cu flori îl duc până la biserica. Aici popor mult și un sobor de 12 preoți. În frunte cu protopopul V. Mureșan. Părintele local Deac rostește cuvântul de bun sosie.

Imediat se începe târnosirea bisericii, la care asistă și primpretorul Tallmann. Corul Bisericii din Bistrița dă răspunsurile. Credincioșii din Șimonești s'au dovedit prin strădania lor, și în aceste timpuri grele, a fi oameni înțelepți. Prefuirea lăcașului de închinăciune dovedește credință și dragoste față de Hristos, iar aceste bunuri nu vor rămânea nerăsplătite de Dumnezeu.

În ziua de 26 Oct. P. S. Sa a fost condus la biserica de un sobor de preoți. La intrare venerabilul preot Suceava i-a urat bun venit în numele Domnului. S'a oficiat apoi Sf. Liturghie.

Pentru P. S. Sa fiecare lăcaș de închinăciune este o cheazășie în plus, că creștinismul este o putere care tot crește modelând sufletul omenirii după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. E firecic că în mijlocul credincioșilor săi această putere este vie și activă.

Predica atât de luminoasă și încurajatoare a fost ascultată cu smerenie.

La sfârșit fiecare credincios a voit să fie botezat și binecuvântat de arhierul său.

După masă, în drum spre Susenii-Bârgăului, este primit cu flori și urări de bine în parohia lad de învățătorul Aurel Groze; în parohia Rusul-Bârgăului de preotul Hangan; în parohia Josenii Bârgăului de învățătorul Simeon Pop; în parohia Mijlocenii Bârgăului de preotul Augustin Pop. Pretutindeni poporul l-a întâmpinat cu toată dragostea.

La Susenii Bârgăului a fost întâmpinat de prot. V. Mureșan, înconjurat de un sobor de preoți. Urarea de bun venit a fost rostită de hrarea de preot Cristea, în cuvinte pline de duiosie.

S'a săvârșit apoi Vecernia. La finea slujbei arhieresti, după rugăciunea de deslegare, P. S. Sa a scos din evanghelia zilei despre minunea din ținutul Gadarei învățătura cuvenită.

Peste noapte a fost găzduit cu toată dragostea în Prundul Bârgăului de medicul Dr. Pavel. Venit-a popor de pe toată valea Bârgăului să asiste. Biserica și piața au trăit o zi de mare sărbătoare.

În predică P. S. Sa a stăruit asupra cuvintelor Mântuitorului: „Ce-i va folosi omului de va câștiga lumea toată

dar își va pierde sufletul". Ochii mulțimii adeseori s'au umplut de lacrimi.

Timp de două ore după serviciul divin au defilat credincioșii pe dinaintea P. S. Sale pentru a i mirui și binecuvânta.

Merită să fie amintit faptul, că o delegație a preoților uniți din Valea Bârgăului a asistat la serviciul divin și a adus salutul bisericii surori înaltului lerarh.

La ora 4 p. m. după o duloasă des-părțire și o călduroasă manifestație de dragoste din partea mulțimii care nu voia să se împrăștie, P. S. Sa și însoțitorii au plecat spre casă.

Sântem siguri că sămânța dumnezeștilor învățături, împrăștiată cu atâta dragoste în această călătorie misionară, va rodi din belșug în sufletele și viața credincioșilor de pe Valea Bârgăului.

Rap.

Glăsuț Domnului către preoți

„In noaptea asta și-se va lua sufletul“ (Luca 12, 22)

In această Duminecă e la rând Evanghelia cu bogatul cel nebun, căruia i-a rodit țarina și hotărându-se să își strice hambarele și să le facă mai mari, și-a zis: „Suflete, ai multe bunătați străne pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și te veselește“ (Luca 12, 19). Înainte de a spune această pildă, Mântuitorul a spus următoarele: „Aveți de grije și păziți-vă de lăcomie, căci viața cuiva nu stă în avuția lui“ (Luca 12, 15).

Așa dar Mântuitorul a spus această pildă ca un semnal de alarmă împotriva grozavei primejdii a lăcomiei după avere, după bani, după onoruri, scumpeturi și lux. Punctul culminant al pildei este cuprins în cuvintele Mântuitorului: „Nebunule, în noaptea aceasta și-se va lua sufletul, iar cele ce ai străns cui vor rămânea?“ (Luca 12, 20).

Prin pilde Mântuitorul ne grăește răspicat și pe înțelesul tuturor. Deci aplecându-mi urechea sufletului asupra acestei pilde am vrut să înțeleg care este aici glasul Domnului către preoți? După cum am spus mai sus, prin această pildă Mântuitorul dă alarma împotriva lăcomiei de avere și de bani și de toate lucrurile moarte și pământești. Dar m'am întrebat: oare prin această pildă nu spune Domnul Iisus ceva anume pentru preoții și ucenicii Săi cei mai apropiați și mai aleși? Am ascultat îndelung cuvintele pildei și am ascultat și printre cuvinte și afară de strigătul cerului împotriva lanțurilor pământești ale lăcomiei de avere, n'am auzit nimic.

Așa dar de data asta glasul Domnului e acelaș către toți creștinii, și către preoți, și către mireni.

Deci am stat și am ascultat glasul Domnului din această pildă, și m'am gândit și la starea noastră a preoților, privind viața și faptele noastre în oglinda acestei pilde. Mă durea tot mai mult chipul nostru urât și schimonosit de prea multă grije și alergare după avere și bani, care grije de multe ori e chiar lăcomie, iar glasul Domnului îmi răsună tot mai mustrițor în suflet: „Aveți de grije și păziți-vă de lăcomie“.

Și iarăș mă gândeam la lăcomia noastră, a preoților, care deschide porțile lăcomiei în atâtea și atâtea suflete cari se uită la noi și fac ce facem noi. Iar glasul Domnului îmi striga mai apăsat: „Nebunilor, în noaptea asta vi se va lua sufletul, iar cele ce ați adunat cui vor rămânea?“

Și mă întrebam cu durere și spaimă: Cum, chiar și nouă putem ajunge să ne strige Domnul Iisus așa? Cum, chiar și noi putem cădea robi lăcomiei? Chiar și pe noi moartea să ne găsească robi pământului? Cum, noi nu suntem robi ai lui Hristos? Cui slujim noi oare? Și dacă slujim lui Hristos, să ne mai poată robi pe noi lăcomia după avere, lăcomia după gunoaie și putrețuri? Căci din două una: ori slujim lui Hristos din tot sufletul și atunci lăcomia de avere și banii nu ne poate stăpâni, ori suntem niște slujitori năimiți (pentru plată) și atunci desigur că lăcomia este elementul nostru.

Lăcomia de bani și avere, iată piatra de incercare a apostoliei noastre, iată prăpastia ce ne pânzăște pe noi preoți. Iar lăcomia de avere este ne-

garea misiunii de preot. Și totuș nici-o ispiță nu doboară mai mulți preoți ca lăcomia de bani și avere. Preotul primește în fiecare zi bani dela credincioși și gustul banului, dragostea de bani, adică lăcomia îl cuprinde ușor, încât îndată nu mai face deosebirea între cel ce poate să-i dea și cel ce nu poate. Nimic nu compromite pe preot mai mult ca lăcomia după avere și după bani. Cel ce propoveduește dragostea de aproapele, lepădarea de lume și lepădarea de sine pentru Hristos, să nu lase 5 lei unei văduve nevoiașă? O, Doamne, ce grozăvie ne pânzăște pe noi preoți!

Știu că sunt preoți săraci, cu familii grele. Dar lăcomia nu e în legătură cu sărăcia sau cu bogăția, ci cu gradul de credință și dragoste de Hristos, adică cu gradul de lepădare de sine din dragostea de Hristos, cu gradul de încredere în Hristos și ajutorul Său. Cu alte cuvinte: lăcomia este în legătură cu gradul nebuliei noastre pentru Hristos.

Căci să nu uităm: viața asta ne cere să fim nebuni. Chiar dacă ne socotim cumiți totuș suntem stăpâniți de o nebulie: ori nebulia lumii acesteia, ori nebulia lumii de dincolo, ori nebulia care a scos pe diavol și pe Adam și Eva din rai, ori nebulia celor ce prin Hristos au dobândit iar raiul. Ori suntem nebuni pentru Hristos, ca apostolii, mucenicii și martirii, ori suntem nebuni pentru lumea aceasta, ca și bogatul din pilda de mai sus, căruia Dumnezeu i-a zis: „Nebunule, în noaptea aceasta și-se va lua sufletul, iar cele ce ai străns cui vor rămânea?“

E adevărat că sunt multe grade de nebulie, dar, să luăm aminte, nebulii sunt numai două. Ori noi, preoții ne-am ales nebulia pentru Hristos. De aceea glasul Domnului către preoți este acesta: „ai de grije, că în noaptea asta și-se va lua sufletul“. Acest semnal de alarmă să-l avem mereu în urechile sufletului, căci el ne scapă de primejdia lăcomiei de bani și avere, și tot el ne arată dacă suntem nebuni pentru Hristos sau nu, și în ce grad. Numai oglinda morții ne arată adevărata noastră stare sufletească, adevărata noastră stare față de Hristos și veșnicie, adică dacă suntem nebuni pentru Hristos sau pentru lume. Deci să ne privim mereu în oglinda morții. E cel mai bun leac împotriva morții veșnice.

Să lepădăm cu scârbă lăcomia de bani și avere și să ne facem lacomi de Hristos, lacomi de a-L iubi pe El, lacomi de a face voia Lui, lacomi de a-I propovedui Evanghelia cu viața noastră și lacomi de a-L avea pe Iisus cât mai mult și mai viu în sufletul nostru, spre a-L putea împărtăși și enoriașilor noștri. Căci aceasta e misiunea noastră: să dăm lumii pe Hristos și nu să strângem bani și avere.

Preotul Nicolae Vonca

Inștiințare

Deoarece în ultimul timp, din cauza lipsurilor, nu mai găsim în comerț sticlucle, rugăm On. Preoții ca atunci când cere Sf. Mir dela Consiliul nostru să ne aducă sticluclele vechi, pentru a le putea folosi pe acelea.

Consiliul Arhiepiscopesc

INFORMAȚIUNI

Inaltă decorație germană. «Ehrenzeichen für deutsche Volkspflege» clasa I, cu briliante, a conferit Fuehrerul Adolf Hitler doamnei Maria Mareșal Antonescu, drept cinstire a grijii purtate răniiților germani internați în spitalele românești și ca expresie de vie mulțămire și profundă gratitudine, atât în numele Fuehrerului, cât și al întregului popor german.

Un chip de preot ales și cu răvnă în păstrarea neștirbită a ortodoxiei, părintele Dr. Petre Chiricuță, slujitor la biserica Hagiu din București, s'a stâns de curând din viață în vârstă de 52 de ani. Iscusit conferențiar și distins predicator, autor de articole serioase de reviste și ziare, a împărtășit mulți ani dearândul, ascultătorilor și cetitorilor săi, cunoștințe folositoare din comoara sa intelectuală, nesecată și neispitită: nici de vanitate și nici de materialism. Pomenit în veci să-l fie numele!

Mare demoralizare. Un ziar basarabean anunță. Trei persoane (sânt date cu numele) din Chișinău, întorcându-se zilele acesta dela Stalingrad, declară că moralul armatei roșii este cât se poate de scăzut. În armata sovietică, cuprinsă de nervositate, stăpânește dorința de-a sfârși războiul. Sânt tot mai dese cazurile când soldații impușcă pe politruci și refuză să execute ordinele. Poporul așteaptă nerăbdător terminarea luptelor și lipsit de mijloacele traiului se dedă tot mai des la jafuri.

Cerc cultural învățătoresc s'a ținut în 15 I. c., în parohia Bratei, la care au luat parte: dl Subinspector școlar de control, Ilarie Racoși, președintele cercului, și învățătorii din Ațel, Bratei, Dupușul și Dârlos. Dl președinte a arătat, în cuvinte alege, rostul cercurilor învățătoresci. A urmat: I. Lecția practică de scris-citit: Predarea cuvântului normal „Om“, predată de Dna învățătoare Maler-Bratei, a fost declarată de foarte reușită, de către dl Subinspector școlar, fiind de aceeași părere și învățătorii prezenți. 2. Dl Teofil Dumitru, inv. dir. în Ațel, a citit: Comentariul asupra „Indrumătorului“ trimis dela minister, pentru predarea Scris-Cititului, arătând că învățătorul care se va folosi de el, va avea bune rezultate. După ce dl președinte a citit mai multe ordine și după ce a mulțămii învățătorilor precum și părintelui local Miron Maier, că a luat parte la acest cerc cultural, ședința a fost declarată închisă. — Pr. M. M.

Act de mulțămire. Casa Culturală parohială ortodoxă română din comuna Cuculata, protopopiatul Oltul, a fost înzestrată de către Casa Școalelor din București cu un număr de 145 volume, cărți alege. Acest dar l-am primit prin dl director general al Ministrului Cultelor și Educației, Emanoil Bucuța, care a cercetat în vară comuna noastră, spre a cunoaște mai bine locurile unde s'a născut cărturarul Aron pumnul. Pentru acest dar, membrii Casei Culturale din Cuculata aduc calde mulțămiri dlui Bucuța și Casei școalelor și a culturii populului. — Pr. Iacob Simeon.

„Astra“ sibiiană la sate. Despărțământul central județean al „Astrei“ își continuă activitatea culturală la sate. Duminecă în 15 I. c., neobosiții conferențieri s'au deplasat în următoarele comune: Tâlmăci unde a conferențiat dl profesor Constantin Criștiu, despre: Ajutorarea celor lipsiți de grija față de tineret; în Boița dl inspector școlar Petre Olariu, despre: Folosul învățării în carte; — în Tâlmăcel a vorbit Dr. Cornel Lungu, medic primar la spitalul de boli mintale din Sibiu, tratând subiectul: Sfaturi pentru păstrarea sănătății; — în Sadu dl Ioan Dragomir, Inspector școlar regional, vorbind despre „Astra“ și binefacerile ei, precum și despre: Credința ca mântuitoare de suflet și neam. — Conferințele au fost încadrate de programe artistice, executate de elevii școalelor primare și ai celor dela

școalele de copii mici, sub conducerea harnicilor învățători.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu.

Duminecă în 22 Noemvrie 1942, servesc: Prot. prof. A. Nanu, prot. M. Neagu și dir. Dumitru Călugăr; diaconii: Anatolie Scurtu și Simion Macarie. Predică: prot. Aurel Nanu. La Oastea Domnului, predică după masă la ora 4, cons. Gh. Secaș.

Parastas. Duminecă, după terminarea sfinte Liturghii, s'a slujit în catedrala mitropolitană din Sibiu, un parastas pentru odihna sufletească a martirilor eroi dela Beluș, arși pe rug în Noemvrie 1918. Au slujit, la acest prilej, P. C. Sa păr. consilier Em. Cloran, înconjurat de un sobor de preoți, și în asistența unul mare număr de credincioși, cărturari și popor.

CĂRȚI ȘI REVISTE

Viața Ilustrată, revistă lunară, publicată cu binecuvântarea P. S. Sale episcopului Nicolae, a apărut pentru Noemvrie 1942 cu următorul cuprins: Prof. Ion Goron: Statul socialist-creștin Paraguay; Emil Giurgiucă: Drum de Toamnă (poesie); Eugenia Mureșanu: Dualism (poesie); Ioan Râmbu: Crucea păcătoșului. Bălc Traian; I. V. Spiridon: Joc și Om (poezie); Sergiu Grosu: Autumnală (poezie); Teodor Ciceu: Eu sunt fecior de țaran (poezie); C. Mureșanu: Pictura Venețiană din sec. XVI; Dorin Iliescu: Primul proces; P. I. Mureșanu: Cronică economică: Cauciucul. — Teodor Iordache și D. P.: Insemnări: Poezia de dragoste. Fântâna darurilor.

Abonamentul pentru România 450 lei. Un număr 40 lei. A se cere la: Librăria Arhidiecezană, Sibiu.

Transilvania, revistă lunară de cultură, organ al Astrei, sub redacția dlui Ion Breazu, a apărut pe luna Oct. 1942 cu bogat și variat material de articole, cronici și insemnări, datorit colaboratorilor: I. Moldovan, Dr. Filipescu, N. Săulescu, V. Pușcariu, N. Comșa, E. Petrovici ș. a. — Abonamentul: 400 lei anual. Redacția și Administrația: Sibiu, str. Șaguna 6.

Nr. 595/1942

[101] 1-3

Concurs repeșit

Pentru întregirea parohiei vacante de cl. II-a Zam cu filia Tămășești din protopopiatul Dobra, județul Hunedoara, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post

1. Salarul dela Stat;
2. Casă parohială cu toate supraedificările necesare, în stare foarte bună.
3. Folosirea sesiunii parohiale de 19¹/₂ jugăre, teren arabil, fânaș, pomet și pădure.

4. Câte 15 l. porumb sfărâmat dela fiecare familie din filie și ¹/₄ din prețul de arendare a cimitirului dela Biserica achitat de epitropie.

5. Stola obișnuită în protopopiat. Cererile de concurs, însoțite de toate documentele necesare și de încuviințarea de candidare dela I. P. Sf. Mitropolit, se vor înainta Oficiului protopopesc ort. rom. al Dobrei în termen.

Concurenții se vor prezenta cu încuviințarea Oficiului protopopesc, în vreo Duminecă sau sârbătoare, în parohie la biserică, pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Dobra, la 10 Noemvrie 1942.

Oficiul protopopesc ortodox rom. al Dobrei în înțelegere cu consiliul parohial din Zam.

Pr. Adam Lăzărescu
adm. protopopesc

C. preoți să stea
n fruntea mișcării

Oastea Domnului